

ΚΟΡΙΝΝΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΛΑΜΠΡΟΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Συνδρομή έτησια: Έν' Ελλάδι, ρο. 8. εν τη αλλοδαπή ρο. 12.—Έκαστον φυλ. τιμάται λ.10.—Γραφείον Κο-
ρίννης, εν τῷ τυπ. τῆς Κορίννης.—Αι τὸ περιοδικὸν ἀφορῶσαι ἐπιστολαὶ διευθύνονται πρὸς τὸν ἐκδοτὴν.

ΕΚΔΟΤΗΣ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΙΩΤΗΣ

ΑΣΥΓΧΥΤΩΝ ΣΥΓΧΥΣΙΣ.

Ἐν ἀπὸ τὰ σπουδαία καθήκοντα παντός ἀνθρώπου, συναισθαγομένου τὴν εὐγενῆ αὐτοῦ ἀξίαν, εἶναι νὰ καταγείνη πολὺ εἰς τὴν σπουδὴν καὶ διάκρισιν πολλῶν ὀνείων ἀντικειμένων, τὰ ὁποῖα, ἀνὰ δύο ἐπιπολαιῶς ἐξεταζόμενα, φαίνονται ταυτά ἢ ὅμοια τὸ ἓν μὲ τὸ ἄλλο, βαθύτερον ὅμως ἐφρευνόμενα, ἀποδεικνύονται, ὅτι τόσον ἀπέχουν τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ δέ, ὥστε νὰ ἴναι ἀντίθετα καὶ κάποτε καὶ ἐναντία καὶ ὅλως ἀσυμβίβαστα μεταξύ των. Ἐπειδὴ δὲ αἱ λέξεις εἶναι αἱ εἰς τὸν νοῦν μας εἰκόνες τῶν ἐξωτερικῶν ἀντικειμένων ἢ τῶν ἀπὸ τὰ ἐξω συλλαμβανομένων ἀπὸ τὴν ψυχὴν μας ἐννοιῶν, διὰ τοῦτο ἐπίσης πρέπει ν' ἀσχολώμεθα καὶ εἰς τὴν σπουδὴν καὶ ἀκριβῆ διάκρισιν πολλῶν ζευγῶν λέξεων, τὰ ὁποῖα παριστάνουν καὶ μᾶς ἀνακαλοῦν εἰς τὴν μνήμην πολλὰ ζεύγη ἀντικειμένων καὶ ἰδεῶν, ὁμοίων μὲν φαινομένων, ἀλλὰ μὴ τοιούτων, καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἀμελής σύγχυσις ἢ ἡ ἀκριβῆς διάγνωσις καὶ διαστολὴ συνδέεται στενότητα μὲ τὴν ὑπαρξιν καὶ ἐνέργειαν ἡμῶν, καὶ —παράδοξον ἴσως φανῆ— ἐνδέχεται νὰ ἐξασκήσῃ σπουδαίαν ἐπίρροον εἰς τὸν χαρακτῆρα, εἰς τὴν τύχην καὶ εἰς τὸ μέλλον μας.

Ἐνοεῖται ὅτι ταῦτα δὲν λέγομεν δι' ἐκείνους, οἵτινες ἔχουν ἀκριβεῖς ἰδέας καὶ κάμνουν τὰς δεούσας διακρίσεις τῶν ἐννοιῶν καὶ τῶν λέξεων, ἀλλ' οἱ τοιοῦτοι εἶναι ἄλλως τε ὀλίγοι, δι' αὐτοὺς δὲ θά ἦτον ἀνωφελῆς ἢ ἀνάγνωσις τῶν ὀλίγων τούτων γραμμῶν, ὅπου ἐδῶ χαράσσουμεν. Οἱ λόγοι μας ἀπευθύνονται εἰς τοὺς πολλοὺς, εἰς τοὺς ὅσους δὲν κάμνουν τὰς διακρίσεις ταύτας· οἱ τοιοῦτοι δὲ δὲν εἶναι ὀλίγοι καὶ μεταξύ πολλῶν ἐκ τῶν ὡς εἴπαμεν ὀλίγων, μολονότι φαίνονται ἐξ ἄλλου εἰς τὸ ἄκρον κάποτε εὐπαιδευτοί. Οὕτω π. χ. πολλοὶ συγχύουσιν τὴν εὐτυχίαν ἢ εὐδαιμονίαν μὲ τὴν πολυκτημοσύνην, τὴν ἐλευθερίαν μὲ τὴν ἀναρχίαν ἢ ἀκολασίαν, τὴν ἀλήθειαν μὲ τὴν ἀκρισίαν ἢ ἀθυροστομίαν· δὲν διακρίνουν τὴν πολιτικὴν ἀπὸ τὸν φατριασμόν, τὴν δικαιοσύνην ἀπὸ τὴν ἀγαθότητά, τὸ θάρρος ἀπὸ τὴν θρασύτητα· δὲν ἀντιθέτουν τὸ ἀνδροκρῆ εἰς τὴν θρασύτητα, τὴν ἀνατροφὴν εἰς τὴν ἡμιμάθειαν, τὴν ἐπιεικείαν εἰς τὴν ἀχαριστίαν· ταυτίζουν τὴν φιλαπατρίαν

μὲ τὸν φανατισμόν ἢ μὲ τοὺς πανηγυρικούς, τὴν ἀντιπολίτευσιν μὲ τὴν ἐπιδρομὴν τῶν ἀλλοφύλων τὸ κόμμα μὲ τὴν φατρίαν, τὴν φιλαυτίαν μὲ τὸν ἐγωϊσμόν, τὸ ὕψος μὲ τὴν γλῶσσαν.

Καὶ ὅμως ὑπάρχει τόση διαφορὰ μεταξύ τῶν μελῶν τῶν διαφορῶν αὐτῶν διδύμων, τρόπον τινά, πραγμάτων καὶ λέξεων, ὥστε, καταβαίνοντες εἰς τὸ βάθος τῶν ἐννοιῶν καὶ σημασιῶν αὐτῶν, βλέπομεν, ὅτι εἶναι καὶ αὐταὶ καὶ ἐκεῖναι ἀκριβῶς ἀντίθετοι καὶ μάλιστα ἐναντία. Ἐξηγούμεθα λαμβάνοντες τινὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ ζεύγη ὡς παραδείγματα. Ἐλευθερία, π. χ. εἶναι τὸ νὰ μὴ ἐμποδιζώμεθα εἰς τὰ διανοήματα, αἰσθήματα καὶ θελήματά μας ἀφ' ὅ,τι δὲν ἀποτελεῖ τὴν ἀληθινὴν οὐσίαν μας, ἀλλ' ἀπὸ τὸ καθαρῶς καὶ κατ' ἐξοχὴν ἀνθρώπινον, ὅπου εἶναι τὸ θεῖον, τὸ ὁποῖον κατοικεῖ εἰς ἡμᾶς, τὸ εἰς ἡμᾶς δὲ θεῖον εἶναι ἡ ἐναρμόνιος καὶ ὀργανικὴ, ὁρόπον τινά, καὶ ζωσα ἔνωσις τῶν ἰδεῶν τῆς ἀγαθότητος, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀληθείας, τῆς ὠραιότητος, ἐν ᾗ ἀκολασία ἢ ἀναρχία εἶναι νὰ κινώμεθα εἰς τὰς ἐνεργείας μας ἀφ' ὅ,τι ἀποτελεῖ τὸ μὴ θεῖον ἀνθρώπινον εἰς ἡμᾶς, ἴτοι ἀπὸ τὸν ἐγωϊσμόν, τὸ μῖσος, τὴν ὀργήν, τὴν ἀδικίαν, τὴν ἐμπάθειαν, τὸ ψεῦδος, τὴν ἀσχημίαν.

Εὐτυχία ἢ εὐδαιμονία εἶναι τὸ γλυκὺ ἐκεῖνο αἰσθητὴ τῆς γαλήνης τῆς ψυχῆς, ἥτις, ἀνάμεσα εἰς τὸν θορύβον τοῦ κόσμου, ἀθορύβως εἰσδύει καὶ ἀπλόνηται εἰς τὰ βάθη αὐτῆς, καὶ γεννᾶται ἀπὸ τὴν αὐτάρκειαν, ἀπὸ τὴν ὀλιγαρκείαν καὶ ἀπὸ τὴν ἐπανάπαυσιν τοῦ πνεύματός μας, ὅτι τὰ πόδια μας ἐπιμόνωσ ἀντιστηρίζονται διὰ νὰ μείνουν πατοῦντα τὴν εὐθεῖαν ὁδόν, καὶ τὰ χέρια μας προσπαθοῦν νὰ πράξουν ὅ,τι σύμφωνον μὲ τὴν ἀτάραχον φωνὴν τῆς συνειδήσεως καὶ μὲ τὴν σιγαλὴν φωνὴν τῆς θείας τῶν ὄντων ἀρχῆς. Δὲν συλλογίζομεθα ὡς οἱ πλεονέκται καὶ οἱ ἀπληστοὶ πέοιξ τῶν ὁποίων, ὅσο περισσότερ' ἀποκτοῦν, τόσω πλατύνεται ὁ ἄσθματος τῶν ὀρέξεῶν των κύκλος. Αὐτῶν τὴν εὐτυχίαν ἀποτελεῖ ἀκριβῶς ὅ,τι ἐκάστοτε δὲν ἔχουν· ἢ εὐτυχία των εὐρίσκεται διαρκῶς ἐκεῖ, ὅπου αὐτοὶ εἶναι. Ἡ τὴν ὁποῖαν ἀδιακόπως βλέπομεν ἐκτὸς αὐτῶν ἀνωτέρω τῆς ἐστικῆς των εὐτυχία εἶναι ἡ ἀδιάκοπος καταστροφὴ τοῦ ὅ,τι ἔχουσιν ἐν τῷ παρόντι ὡς εὐτυχία των ἰδῶν λατῶν ἢ φιλοκτημο

ΕΚΔΟΤΗΣ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΙΩΤΗΣ
ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ
ΑΘΗΝΑΙΣ

σύνη ἔχει τὴν ἀνήσυχον σκοπιάν της μακρὰν ἀπὸ τὸ λιβάδι τῆς εὐτυχίας.

Ἡ ἀνατροφή εἶναι ὁ ἀναβίβασμός τοῦ ἀνθρωπίνου πρὸς τὰς χώρας, ὅπου πίνεται τὸ νέκταρ καὶ ἡ ἀμβροσία, εἶναι ἡ ἐναρμόνιος ἀνάπτυξις καὶ ὀργάνωσις τῶν ἐντὸς ἡμῶν κατοικούντων τιτάνων καὶ γιγάντων, διὰ νὰ φθάσωμεν τοῦ οὐρανοῦ τὸ κατακόρυφον, εἶναι φρικτὸς πόλεμος καθ'ὄν τὸ πνεῦμα θορυβωδῶς ἀντιπατεῖ καὶ παλαίει μετ' τὴν τέχνην καὶ τὴν καταστραγαλιζέει καὶ σχεδὸν ἀκούεται ὡς ῥόγγος ὁ στεναγμὸς αὐτῆς· εἶναι τῆς ψυχῆς ἡ περιβολὴ πορφύρας καὶ διαδήματος καὶ ἡ ἀθλητικὴ κ' εὐγενὴς ἀνάστασις αὐτῆς, ὥστε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ νὰ προκαλῆ ἐνώπιόν της γονυκλισίας καὶ ἀποκαλύψεις κεφαλῶν· εἶναι τέλος ἡ ἐνθουσιώδης καὶ θριαμβευτικὴ κραυγὴ τοῦ καὶ τῆς ἀνθρωπότητος, ἀποκρινομένης πρὸς τὴν φωνὴν τῆς θεότητος· *γίνεσθε τέλειοι, ὡς περὶ ὁ πατὴρ ἡμῶν ὁ οὐράνιος τέλειός ἐστι.* Ἐνῶ ἡ ἡμιμάθεια ἢ ἡ γυμνὴ μάθησις, ἢ ἕξ ἡρᾶ συσσωρεύσεις γνώσεων εἰς τὰς σπείρας τοῦ ἐγκεφάλου θρασυδείως, ἰεροκρυφίως ἢ θρασύστομος κινεῖ ἀδιακόπως τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια καὶ τὰ χεῖλη διὰ νὰ οὐβύσῃ ἐσπευσμένως ὅλας τὰς λάμπεις αἱ ὁποῖαι ἀπὸ τὰς ἀνωτέρω λέξεις διεγράφησαν.

[Ἐπίται συνέχεια.]

Π. ΒΕΡΓΩΤΗΣ.

ΤΟΣΚΑΝΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ.
Συνέχεια ἔργου σελ. 90.

Ἡ Ἰουστίνη Βεντιβόλιος εἶχε μακρυνὴν τινα συγγένειαν μετὰ τῆς κυρίας Ἐλένης. Ὁ πατὴρ της εἶχε νυμφευθῆ ἀσπιδόν τινα χωρικὴν, μεμακρυσμένης ἐπαρχίας, ἔνθα προσκαιρῶς εἶχεν ἐξορισθῆ ἐκ Φλωρεντίας, ἕνεκα νεανικῶν τινων ἀμαρτημάτων καὶ παρεκτροπῶν. Πλὴν μετὰ τὸν γάμον τοῦτον ἀπεδοκιμάσθη καθ' ὅλοκληρίαν, καὶ ἀπέθανεν ἐκ στενοχωρίας παρομαρτούσης εἰς ψυχικὴν θλίψιν εὐθύς μετὰ τὸν θάνατον τῆς Ἰουστίνης. Ἡ μήτηρ της ἔμεινεν εἰς τὸ χωρίον της, τὴν γενέθλιόν της γῆν τὸ Βενεδέτον, καὶ διετήρει τὸ τέκνον αὐτῆς μέχρι τοῦ θανάτου της. Ἐπὶ τῆς ἐπιθανάτου μόνον κλίνης της ἔγραψε τῇ οἰκογενεῖα τοῦ συζύγου της, ἐπικαλούμενη τὴν ἀντίληψιν αὐτῆς ἐπὶ τῆς Ἰουστίνης. Οἰκογενειακοῦ δὲ τότε συμβουλίου συγκροτηθέντος ἐν τῇ οἰκογενεῖα ἐκείνῃ, διότι οἱ Βεντιβόλιοι ἦσαν μὲν πτωχοί, πλὴν ὑπερήφανοι, ἀπεφάσισαν ὅτι, ἐπειδὴ τὸ τέκνον τοῦτο φέρει τὸ ὄνομά των, δὲν ἔπρεπε νὰ φεθῆ εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν τοῦ ἱερέως τοῦ χωρίου, ὅστις προσεφέρθη, συγχρόνως τῇ ἐπιδόσει τῆς ἐπιστολῆς τῆς μητρὸς του, νὰ φροντίσῃ περὶ αὐτοῦ. Ἡ κυρία Ἐλένη πτωχοτάτη μὲν, πλὴν λίαν κάλοκάγαθος προὐχώρησε καὶ περαιτέρω, εἰποῦσα, ὅτι, ἐνόσφ' ἔζη ἡ ὀρφανὴ κόρη, θὰ τῇ προσέφερον οἶκημα καὶ προστασίαν. Ἰπῆρξε δὲ

λίαν ἀγαθὴ καὶ εὐκρινῶς ἀφωσιωμένη εἰς τὴν μικρὰν αὐτῆς προστατευομένην.

Ὅτε ἡ Ἰουστίνη κατῆλθεν εἰς τὸ ἰσόγειον, εὐρεν ἐκεῖ, ὡς συνήθως συνέβαιεν, τὴν κυρίαν Ἐλένην καθημένην ἀπέναντι τοῦ ἡγουμένου. Οὗτος ἐπὶ εἰκοσαετῶν διήρχετο δύο ὥρας καθ' ἑκάστην δεξιάν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῶν Βεντιβόλιων, ἤτοι τὸν μὲν χειμῶνα ἀπὸ τῆς τετάρτης μέχρι τῆς ἕκτης ὥρας, τὸ δὲ θέρος ἀπὸ τῆς ἕκτης μέχρι τῆς ὀγδόης. Διὰ τῆς οἰκειότητός του δὲ ταύτης ὁ ἡγούμενος, κατέστη εἰς Βεντιβόλιος, ἄλλως τε δὲ εἶχε καὶ μεγίστην ἐπιδεξιότητα εἰς τὸ πικέττον. Καὶ ἦτο μὲν καπνόπηκτος τις ἀμαθής, πλὴν κάλλιστος ἄνθρωπος, ἀρεσκόμενος νὰ βλέπῃ, ἂν καὶ δι' ὀμματουαλίαν, τὴν ὠραίαν γυναῖκα, καὶ ἐπερείδετο ἀπολαμβάνων, καίτοι συστελλόμενος διὰ τοῦτο, καλοῦ τινος γεύματος.

Στρογγύλη τις μαρμαρόστρωτος τράπεζα εὐρίσκετο μετὰξὺ τοῦ ζεύγους τῶν συνδιαλεγόμενων. Τὸ δωμάτιον δὲν ἦτο ἐστρωμένον διὰ τάπητος, ἀλλὰ διὰ τινος μαλλίνου ὑφάσματος ποικιλοχρόου, οἰκογενειακοῦ ἔργου τῆς Ἰουστίνης, εὐρισκομένης παρὰ τῇ κυρίᾳ Ἐλένῃ.

Τὸ δωμάτιον ἦν γυμνὸν μὲν ἀποσκευῶν, πλὴν μεγίστη κανονικότης ἐν αὐτῷ ἐφαίνετο· ἐπὶ τῶν τείχων ὑπῆρχεν ἀριστοτέχνημά τι ζωγραφικῆς — ἡ εἰκὼν τοῦ θεμελιωτοῦ τῆς οἰκογενείας τοῦ Ἐντσίου, υἱοῦ Φρειδερίκου τοῦ Β', τοῦ αυτοκράτορος τῆς Γερμανίας. Οὗτος ὑπῆρξεν ὁ ἥρωας τῆς ἐποχῆς του. Μετὰ τὴν ἡτταν, ἣν ὑπέστη ὑπὸ τῶν Πολωνῶν ἐν τῇ μάχῃ τῆς Φασόλτας τῷ 1749, ἠχμαλωτίσθη καὶ κατεδικάσθη εἰς ἰσόβια δεσμὰ. Ἡ Λυδία Βενδαγόλα, εὐγενὴς τις Πολωνίς, ἠράσθη παρ' αὐτοῦ, καὶ ὡς ἐκ τούτου συγκατετέθη νὰ συμμερισθῆ τῆς εἰρκτῆς του. Εἰς τὸ γεννηθὲν παιδίον ἐκ τοῦ λυπηροῦ τούτου γάμου ἐδόθη τὸ ὄνομα Βεντιβόλιος, διότι, ὅτε ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐλάμβανεν αὐτό, νήπιον ὄν, εἰς τὰ γόνατα, ἐψιθύριζεν αὐτῷ «Ben-ti voglio, Ben-ti voglio», ἢτοι «καλὸν σοὶ θέλω καὶ σοὶ εὐχομαι». Τοιαύτη τέλος εἶναι ἡ παράδοσις. Ἡ εἰκὼν ἐζωγραφίσθη διὰ τῶν ζωηροτέρων χρωμάτων, καθιστάντων αὐτὴν ἐξόχως ὠραίαν, ἐν τῷ σκοτεινῷ καὶ γυμνῷ ἐκείνῳ θαλάμῳ. Ἡ καταστανόχρους κόμη, ἡ λεπτὴ φυσιογνωμία, οἱ σοβαροί, πλὴν διαπεραστικοὶ ὀφθαλμοί, ἐξωποιοῦντο, οὕτως εἰπεῖν, ἐπὶ τοῦ καμβά, ἐνῶ ἐπὶ τῆς μαρμαρίνης στήλης, ἐφ' ἧς αὕτη ἐστηρίζετο, διεχύνετο σκιά, ὁμοία ἀνθρωπίνῳ ἀναστήματι, λαμπροτάτη, τὴν ὁποίαν θαυμάζομεν ἐπὶ τὸ λείριον, ἐν τῇ ἀνεκτιμῆτῳ ἐκείνῃ εἰκόνι τοῦ Ροῦθβενς, τῇ περιεχούσῃ τὸ ἴδιον αὐτοῦ ὁμοίωμα ἐν τῇ Ποικίλῃ Στοᾷ.

Ὅταν ἡ Ἰουστίνη εἰσῆλθεν, ὁ ἡγούμενος ἐχαιρέτισεν αὐτὴν μετὰ τῆς συνήθους τοῦ ἐρωτοτροπίας, ἀλλ' ἀκριβῆς παρακατηρητῆς ἐν τῷ χαιρετι-

σμῶ ἐκείνῳ θὰ διέκρινε τι ἀσύνητες, καθότι ἐστήριξε τοὺς διαπτροφόρους ὀφθαλμούς του ἐπ' αὐτῆς, καὶ ἐξήταξε τὰ ἐλάχιστα αὐτῆς κινήματα, ὅτε αὕτη ἐκάθησε παρὰ τὸ παράθυρον καὶ ἐξήγαγεν ἐμπερδευμένα τινὰ νήματα διὰ πλέξιμον.

— Μήπως δὲν εἶναι καλά; ἠρώτησε ψιθυρίζων τὴν Ἐλένην· εἶτα δὲ προσέθεσεν, οὐδέποτε εἶδον αὐτὴν τόσῳ ὠχρὰν.

— Μήπως δὲν εἶσαι καλά, Ἰουστίνη; ἐφώνησε τότε ἡ κυρία Ἐλένη.

— Πολὺ καλά! ἀπήντησεν ἡ Ἰουστίνη.

— Πρέπει νὰ εἰργάσθῃ καὶ ἐκοπίασε πολὺ, ἐπανέλαβεν ὁ ἡγούμενος χαμηλοφώνως. Ἐἶναι τόσον λευκὴ, ὅσῳ τὸ ἐργόχειρόν της.

Ὁ ἡγούμενος ἐφρικία βλέπων ὠχρὰν μορφήν, διότι ἡ τελευταία αὐτοῦ σύζυγος ἀπέθανε μετὰ διετῆ τρομερὰν ἀσθένειαν.

Ἡ Ἰουστίνη ἀνέβλεψεν ἡκουσε τὰς τελευταίας τοῦ ἡγουμένου λέξεις καὶ αἱ παρεαὶ της ἀνέλαβον ἐρυθρότητα τινα. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι δὲν ἠδυνήθη νὰ προσδιορίσῃ ἀκριβῶς περὶ τινος ἐπρόκειτο, πλὴν ἀμυδρά τις καὶ ἐνδόμουχος φωνὴ τῇ ἔλεγεν ὅτι ἡ συνδιάλεξις ἐκείνη εἶχεν ἐπιρροὴν τινα ἐπὶ τῆς τύχης της. Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην πᾶσα νεᾶνις, ὡς ἐν σκοτίᾳ μετὰ κόπου πλανωμένη, ἐπιθυμεί νὰ διίδῃ τὰς ἀτραπούς, αἵτινες θὰ ᾠδήγουν αὐτὴν εἰς τὸπον εὐτυχῆ ἢ δυστυχῆ. Διὸ λέξις τις, ὡς τι φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ τυχῆ ἀναπτόμενον, ἵτην ταράσσει καὶ τὴν συγκινεῖ.

Ὅθεν ἡ μὲν Ἰουστίνη ἐκύψεν ἐπὶ τοῦ ἐργοχειροῦ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς, ὁ δὲ ἱερεὺς τὴν ἐξήταξε μετὰ πλειοτέρης προσοχῆς. Συνέλαβε δὲ τὸ αἰφνίδιον ἐρύθημα, τὸ ἐπικαλύψαν τὴν πραγματικὴν ὠραιότητη τοῦ ἀχρόου ἐκείνου προσώπου καὶ πύχαριστήθη. Πιστὸς δὲ εἰς τὴν συνήθειάν του — καθότι ὁ ἰταλὸς ἱερεὺς εἰς πάντα τὰ ἐξωτερικὰ αὐτοῦ καθήκοντα εἶναι τελεία μηχανή, — ἄμα τὸ ὠρολόγιον ἐκτύπησε τὴν ὀγδόην, ἀποχαιρετίσας ἀνεχώρησεν.

— Ἰουστίνη, ἐφώνησε τότε ἡ κυρία Ἐλένη, ἔχω πλεῖστα νέα νὰ σοὶ ἀναγγείλω. Ὁ καλὸς ἡμῶν ἡγούμενος, ὅτις πολλὴν πάντοτε λαμβάνει φροντίδα διὰ σέ, ὡς νὰ ἦσο θυγάτηρ μου, κάτι τι ἔμαθε. Ἠκουσας, Ἰουστίνη;

— Μάλιστα.

— Διὰ τινος ἐν Μοντεκιάρῃ φίλου του ἔμαθε περὶ τινος κόμητος Μαλαπιέρη, ὅτι ζητεῖ σύζυγον. Ἐγραψεν ἀμέσως· αὐτὸς δὲ καὶ ἐγὼ ἐλπίζομεν μετ' ὀλίγον νὰ σε συγχαρώμεν διὰ τὸ ἀξιόλογον τοῦτο συνοικεσιον.

— Ἐλένη!

— Σὲ ἀγαπῶ, Ἰουστίνη. Πάντοτε σὲ ἠγάπησα· καθ' ἣν ἡμέραν δὲ ἔφερον εἰς τὴν οἰκίαν, ἦσο ἀγαθὴ καὶ ἡρεμὸς ὁδοεκαέτις κορη. Ἐπεθύμουν, ἐὰν ἠδυνάμην, νὰ σοὶ ἐδίδον προικὰ τινα, ἐκ τῶν ἰδίων μου χρημάτων, πλὴν ταῦτα καθ' ἑκάστην ἐλατ-

τοῦνται, αἱ δὲ δαπάναι μου εἶναι μέγισται. Καὶ μολοντούτο ἐπρόσθεσα καὶ ἐγὼ μικρὸν τι ποσόν — ἀλλ' ὄχι, μὴ με ἀσπάξῃσαι — μικρόν τι ποσόν, οὐτιδανὸν ποσόν, ὥστε, ὅταν ἀποθάνω, νὰ μὴ ἐξαρτάσαι ἐκ μόνῃς τῆς γενναιοδορίας τοῦ κ. Ἰουλίου. Διότι, τὸ γνωρίζεις, εἶναι ἀνάγκη νὰ ζῆς, ἐφ' ὅσον εἶσαι ἀνύπανδρος, μετὰ τοῦ Ἰουλίου καὶ τῆς Καρολίνας μου.

Ἡ Ἰουστίνη ἐφρικίασεν.

— Πλὴν ἐλπίζω, ἐξηκολούθησεν, ὅτι μετ' ὀλίγον θέλεις ἀποκατασταθῆ. Ὁ ἡγούμενος μοι εἶπεν ὅτι ὁ κ. κόμης δὲν ἐπιθυμεί νὰ συνάψῃ τὸν γάμον τοῦτον, ἵνα λάβῃ χρήματα, ὡς προῖκα ἢ κοινωνικὰς σχέσεις, ἀλλὰ ὅπως ἐπιτύχῃ σύζυγον ἀγαθὴν, τὴν ὁποίαν νυμφευόμενος θὰ ἀποκαθίστα κυρίαν τοῦ οἴκου του. Δὲν τὸν μέλλει δὲ, ἂν αὕτη δὲν εἶναι καὶ πολὺ νέα.

— Ποίαν ἡλικίαν ἔχει;

— Βεβαίως δὲν εἶναι νέος· ἦτο νυμφευμένος, πλὴν ἡ σύζυγός του ἀπέθανεν· τέκνα δὲν ἔχει· εἶναι πολὺ πλούσιος καὶ εἰς τῶν καλλιτέρων ἀνδρῶν τῆς ἐπαρχίας του...

Ταῦτα πάντα ἔλεγεν ἡ κ. Ἐλένη μετὰ μεγίστης ταχύτητος, ὅπως ἀποφύγῃ τὴν περὶ ἡλικίας ἐρώτησιν τῆς Ἰουστίνης.

— Ἡ Μοντεκιάρᾳ καίτοι πλησίον τοῦ Σάν Βενεδέτου, εἶπεν ἡ Ἰουστίνη ρεμβάζουσα.

— Ναί, τῆς παλαιᾶς σου κατοικίας. Ἀφοῦ δὲ νυμφευθῆς, εἶμαι βεβαία, ὅτι ἐκόλωσας θέλεις πείσῃ τὸν σύζυγόν σου νὰ πορεύσῃ τὸν χειμῶνα, ἀπᾶξ τοῦλάχιστον κατὰ διετίαν, εἰς Φλωρεντίαν.

— Καὶ πότε ἔρχεται;

Δ. Π. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ
καθηγητής.

ΠΕΡΙ ΥΔΡΟΦΟΒΙΑΣ ΚΑΙ ΛΥΣΣΗΣ

συνέχ. ἔργου σελ. 99.

Ἐπὶ 114 δηγμάτων λύκων, 64 ἐπέφερον τὸν θάνατον, ἢτοι ὑπὲρ τὰ ἡμίση· ἐνῶ τοῦναντίον ἢ τῶν δηγμάτων τῶν λυσοπλήκτων κυνῶν πληθὺς δὲν παράγει τοσοῦτον δυσάρεστα ἀποτελέσματα. Τὰ τῶν κυνῶν δῆγματα προσγίνονται συνήθως ἕνεκα τῆς πυκνότητος τῶν ἐξ ἐρίου ἐνδυμάτων συγκρατούντων τὸν ἰόν· εἶναι δὲ ταῦτα μᾶλλον κινδυνώδη, ὅταν προσγίνονται ἀπ' εὐθείας ἐπὶ τοῦ κρέατος.

Ἡ σχετικὴ αὕτη ἀτέλεια συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ πιστοποιήσῃ εἰδικὰς τινὰς ἀρχάς, διότι ὑπάρχουσι τινες εἰς τὴν θεραπείαν ἀποδίδοντες ὅτι οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει πρὸς αὐτήν. Ὑπάρχουσι δὲ πρὸς τούτους καὶ ἀγύρται, λέγοντες ὅτι ἐθεράπευσαν πάθημά τι, ἐνῶ τοῦτο ἐθεραπεύθη ὑπὸ τῆς φύσεως. Ἄλλὰ καὶ ἄλλο ζήτημα λεπτοστάτης καὶ ἐπωδυνωτάτης φύσεως ἀναφύεται· μένει πάντοτε φόβος τις καὶ ἀμφιβολία εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς ἀνθρώπου τινὸς δηγηθέντος ὑπὸ ζώου ὑπόπτου καὶ ὑπὲρ

οὐ ελήφθησαν πάντα τὰ δυνατὰ προληπτικά μέτρα; ἢ τῆς ἀβεβαιότητος δ' αὕτη κατάστασις ἐπὶ πόσον θὰ διαρκῆσῃ καὶ τότε ὁ κίνδυνος θὰ θεωρηθῆ ὡς ὀριστικῶς ἀπομακρυνθείς; Ἐλευθερόν νά τὸ εἰπωμεν· εἰς τοιαύτην τινὰ ὅμως ἐρώτησιν δὲν δύναται τις νά ἐκφέρῃ ἐπαρκῆ, οὕτως εἰπεῖν, ἀπάντησιν. «Κατὰ τὴν πληθὺν τῶν περιπτώσεων ἡ ἀσθένεια ἀναφαίνεται ἐν τῷ τῶν δύο μινῶν διαστήματι, οὐδὲν ἦττον τοῦ κανόνος τούτου ὑπάρχουσι καὶ πολλὰ ἐξαίρεσις· διότι ἀνευρέθησαν περίοδοι ἐπρώσεως ἐκπληκτικῆς διαρκείας. Ὄταν ἀμφιβάλλῃ τις περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ κατενεγκόντος δῆγματος κυνός, ἀποχρώντως δύναται, φρονεύων αὐτόν, νά ἀποβάλῃ τὴν ἀμφιβολίαν του ταύτην διὰ τῆς ἐξετάσεως τῶν ἐν τῷ στομάχῳ τοῦ ζώου περιεχομένων ὑλῶν· θὰ εὐρεθῶσι πάντοτε ἐντὸς τοῦ στομάχου τοῦ λυσοσπλήκτου τούτου ζώου ὕλαι ὅπως ἀνοίξουσι πρὸς τὴν συνήθη του τροφήν, ἤτοι ἄχυρα, ἄνθρακες, χόματα κλπ.»

Ὄταν ὑποπτός τις κυνὸν δάκῃ τινὰ, καλλίτερον νά κλειώσῃ καὶ ἀπομονώσῃ αὐτόν ἢ νά φρονεύσῃ, ὡς εἴθισται· καθότι, ἐάν δὲν παράγωνται τὰ συμπτώματα τῆς λύσεως, ἐντεῦθεν ἐπιγίνεται μεγάλη ἀνακούφισις; εἰς τῶν δηχθέντων προσώπων τὴν ψυχὴν

Συνήθως ἠρωτήθη, ἂν δύναται ἡ λύσσα νά παραχθῆ ἄλλως ἢ ὑπὸ τῆς διὰ τοῦ εἰδικοῦ ἰοῦ κολλητικῆς ἀνοίξεως καὶ ἂν ἔχη διάφορον τῆς κατ' εὐθείαν κολλητικῆς παραγωγῆς. Ὑπάρχουσι ἰατροὶ γνωματεύσαντες ὅτι αὕτη δύναται νά γεννηθῇ αὐτομάτως, ἔνεκεν τῆς ἐπιρροῆς παραδείγματος χάριν καύσωτος ὑπερβάλλοντος. Ὁ σὺρ θωμάς Ουάτσον ὅμως νομίζει ὅτι τὰ νά ζητῆ τις σχέσιν τινὰ μεταξὺ τῆς ἀναπτύξεως τῆς λύσεως καὶ τῶν κυνικῶν καινῶν θὰ ἦτο ἴσον πρὸς τὸ νά ζητῆ σχέσιν τῆς ἀνθρωπίνης μανίας πρὸς τὴν σαλῆν.

Αἱ πῶν διαφόρων τόπων στατιστικαὶ ἀποδείκνυουσιν ὅτι οὐδαμῶς σχετίζεται πρὸς τὰς ἐποχὰς τοῦ ἔτους ἢ τῆς λύσεως ἀσθένεια, αἱ δὲ κατὰ τὸ θέρος λαμβανόμεναι προφυλάξεις, ῥυγχόφρακτα (musoliere) κλπ. τὸν αὐτὸν ἔχουσι λόγον κατὰ τὴν χειμῶνα καὶ θέρος. Ὁ Δυπτραῖν καὶ ὁ Μαγένδιος ἀπέδειξαν ἐν Γαλλίᾳ ὅτι ἀδυνατεῖ νά ἐξακλήσῃ τὴν ἐπιρροὴν τῆς ἡθερμῆς ἐποχῆς ἐνεκεν τῆς ἐν τῷ ποσίμῳ ὕδατι διὰ τῆς ἐξατμίσεως παραγομένης μειώσεως. Οἱ ἐπιστήμονες οὗτοι ἐθανάτωσαν κυνάς καὶ γαλαῖς διὰ τῆς πείνης καὶ δίψης, χωρὶς νά παραχθῆ οὐδὲν τὸ πρὸς τὰ φαινόμενα τῆς λύσεως προσομοιάζον· εἰς δὲ τὴν σχολὴν τῆς Ἀλφόρτης ἐτελέσθη τὸ ἐξῆς πείραμα. Ἰδεσαν τρεῖς κυνάς δι' ἀλύσεων καὶ ἐτέθησαν αὐτοὺς εἰς τὸν ἥλιον κατὰ τὰς μᾶλλον καυστικὰς ἡμέρας τοῦ ἔτους· εἰς τὸν ἕνα παρέθετον πρὸς τροφήν κρέας μόνον ἁλατόπαστον, εἰς τὸν ἄλλον ὕδωρ μόνον καὶ εἰς τὸν τρίτον τροφήν οὐδαμῶν, οὐτε βουστὴν οὐτε στερεάν. Ἀπέθανον καὶ οἱ τρεῖς, οὐδεὶς ὅμως ὑπὸ λύσεως.

Φαίνεται ὅτι διὰ τὴν μετάδοσιν εἶναι ἀναγκαῖον τὸ δῆγμα πάσχοντος κυνός, οὐδὲ διὰ τῆς ἀπλῆς ἐπαφῆς τοῦ σιάλου, κατὰ τινὰς ἐμβριθεῖς κριτάς, εἶναι δυνατόν νά παραχθῇ, ἀλλ' ἐπ' ἀνάγκης θεωρεῖται ὁ ἴος νά διεισδύσῃ εἰς τὸ αἷμα ἢ εἰς τὰ βλεννοφόρα μέρη. Τὸ δέγμα ἀνευ βλάβης δύναται νά ὑποστῇ τὴν ἐπαφὴν τοῦ σιάλου τοῦ λυσοσπλήκτου ζώου. Ἡ ἐπὶ τῶν βλεννοφόρων μερῶν ἐνέργεια ἀρκοῦντως ἀπεδείχθη. Ὁ κύριος Γιουάττιος ἀναφέρει περιστατικόν τι, καθ' ὃ ἀνθρωπὸς τις κατέστη ὑδροφόβος, μόνον διότι ἔλυσε διὰ τῶν ὀδόντων δεσμὸν τινὰ σκωινίου. Ἐπερ εἶχον μεταχειρισθῆ, ἵνα δέσωσι λυσοσπληκτὸν τινὰ κύνι. Καὶ ἵπποι ἀπέθανον, διότι ἔφαγον ἄχυρα, ἐφ' ὧν εἶχον ἐκπνεύσει ζῶα λυσοσπληκτά.

(ἔπεται τὸ τέλος)

Δ. Π. ΓΕΡΓΙΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Θ ΚΟΜΗΣ ΙΒΑΝΟΦΣΚΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Συλλογία καὶ τέλος ἐβ' σελ. 96.

Μετ' οὐ πολὺ εἰσῆρχετο εἰς τὸ δωμάτιον ἀνθρώπος, κρατῶν ἐν ταῖς χερσὶ κιβώτιον μικρόν. Διέμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀκίνητος καὶ μετὰ προσοχῆς ἐξετάζων, εἶτα δὲ ἀπέθηκεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Μεθ' ὅλην τὴν προσπάθειαν, ἣν κατέβαλεν ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος ὅπως ἀποθέσῃ αὐτὸ ἥρεμα, τὸ κιβώτιον διαφυγὸν ἐκ τῶν χερῶν του ἐκρότησεν οὐ μικρόν.

Ἡ κυρία Πέτκωφ, ἧς τὸ γλυκὺ μειδίωμα τῆς εὐαρεστησεως ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξηρανόχετο, ὑποχωροῦν εἰς ἄλλο αἶσθημα, ἐφαίνετο κατελημμένη ὑπὸ σπασμωδικοῦ τρόμου· ἀφυπνισθεῖσα ἀνέωξε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ω! Θεέ μου! τί τρομερὸν ὄνειρον! σύγγε μου!

Ἰδούσα δὲ πρὸ αὐτῆς τὴν ξένον ἐκεῖνον ἀνθρώπον, ἔχοντά τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ κιβωτίου ἐτρόμαξε μᾶλλον. Ἐνόμισεν αὐτόν ἢ δυστυχῆ ὡς συνέχειαν τοῦ ὄνειρου.

Ἄλλ' ἡ ἀπάτη αὕτη ὀλίγον διήρκεσε· διότι, ἀποτινάξασα ἐντελῶς τὸν ἐκ τοῦ ὕπνου λήθαργόν της, ἐνόησεν ὅτι ὁ πρὸ αὐτῆς ἀνθρώπος δὲν ἦτο ὄνειρον.

— Πόσον ὠραία εἶναι! ἐψιθύριζεν οὗτος, πόσον εἶναι ὠραία!

— Ὁ κόμης! ἐψέλλισεν ἡ κυρία Πέτκωφ ἐκπληκτικῶς καὶ συγελθοῦσα ἐντελῶς.

— Ναι, κυρία, ὁ κόμης! ἐγὼ εἶμαι! εἶπεν ἀναλαμβάνων ὅλον αὐτοῦ τὸ βατανικὸν ὄφρος. Τὴν νύκτα ταύτην ὅμως δὲν ἦλθεν ἐπαιτῶν, ἀλλ' ἀπαιτῶν!

Καὶ συγχρόνως, ἐξαγαζὼν ἐκ τῆς ζώνης λαμπρὸν καὶ στίλβον ἐγγχειρίδιον, ἀπέθηκεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ἡ κυρία Πέτκωφ οὐδὲ λέξιν ἠδυνήθη νάρθησι· ἠθελε νά θυμύσῃ, ἀλλ' οἱ λόγοι της κατεπνίγοντο ἐντὸς τοῦ λάρυγγος.

Τοῦτο ἐβόηθησε τὸν κόμην νά ἐξακολουθήσῃ.

— Κατὰ πρῶτον, ἀγαπητῆ μου κυρία, σιωπή! Ἐγὼ μετ' ἐμοῦ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδοῦσης, δι' ἧς δύναμαι, ὅποτεν θελήσω, νά σὲ ἀπολιθώσω!.. εἶπε, δείξας τὸ κιβώτιον. Ἄν δὲν ἀρκῆ αὕτη, προσέθηκε, νά σὰς ἀναγκάσῃ νά σιωπήσετε, πιστεύω ὅτι ἐκεῖνο, τὸ στίλβον ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐγγχειρίδιον, θὰ πράξῃ τοῦτο· ἤξεύρω μερικὰ κτυπήματα λαμπρότατα. Ὄ! εἶμαι ἐπιτηδείοτατος. Τὴν νύκτα ταύτην εἶμαι ὁ περὶ ἄγγελος ἐνσεσαρκαμένος... Ὄταν σὰς ἔλεγον ὅτι οὐδεμία γυνὴ μέχρι τοῦδε ἠδυνήθη νάντιστῇ εἰς ἐμέ, θὰ ἐγέλατε ἴσως. Τώρα ὅμως θὰ μάθωτε ὅτι δὲν ἐψευδόμην... Παραδοθήτε! προσέθηκε μετὰ τόνου ἰσχυροτέρου, καὶ προσχώρησε βήματά τινα.

Ἡ Ἀλεξάνδρα ἐκάθητο, ἀπλανεῖς ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμούς καὶ οἰσὶν ἄψυχος.

— Θεέ μου! Θεέ μου! λύτρωσέ με! ἐψέλλισεν.

Αἱ λέξεις αὗται μὲν ἠκούσθησαν. Τόσω ἀσθενῆς ἦτο ἡ φωνὴ της.

— Οὐδεὶς, κυρία, θὰ σὰς λυτρώσῃ τὴν νύκτα ταύτην ἀπὸ τὰς χερῶν μου! εἶπεν ὁ κόμης. Εἶμαι ὁ Σαπάιν... Εἶμαι... Λοιπόν, κυρία μου, ἄς τελειώσωμεν, προσέθηκε πλησιάζων.

Ἡ ἀτυχὴς γυνὴ ὠρθώθη ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἐξέτεινε τὰς χεῖρας, ὅπως ἀποκοῦσῃ διὰ τῶν ἐναπολειφθεισῶν αὐτῆς δυνάμεων τὸν τρομερὸν αὐτῆς ἔχθρον.

Ὁ κόμης, στάς ἐπ' ὀλίγον ἀκίνητος, ἐσκέφθη.

— Ἄς ἐξασφαλισθῶ καλῶς, εἶπε καθ' ἑαυτόν. Ἐάν ἐκβάλῃ κραυγὴν, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὴν ἀναγκάσω νά σιωπήσῃ.

Ταῦτα συλλογισθεῖς, ἐπλησίασε πρὸς τὴν τραπέζαν καὶ, λαβὼν εἰς τὰς χεῖρας τὸ κιβώτιον, ἐπλησίασε πρὸς τὴν ἀτυχῆ γυναῖκα, ἣτις βλέπουσα πρὸς τὸν κίνδυνον ἐπικείμενον, ἀναπόφρευτος ὠρθώθη ἐκ νέου, ἀλλ' ἤδη ἀπειλητικῆ, ἀντλοῦσα ἰσχύν καὶ θάρρος ἐκ τῆς ἀπελπισίας της, καὶ ἀφῆκε κραυγὴν, ἣτις θὰ ἠδύνετο καὶ θηρίον ἀκόμη νά συγκινήσῃ, ἐάν τούτῳ δὲν ἦτο ὁ κόμης. Ἐτόξευσε τὴν φωνάξουσα, ἀθλία!.. λάβα!.. ἀνέκραζεν ὁ Ῥώσος μετὰ μειδιάματος, ὅπερ δὲν δυναμέθη νά ἐκφράσωμεν.

Καὶ ἐρύψε κεφαλὴν μικροῦ παιδός, ἧς οἱ ξανθοὶ βόστρυχοι ἦσαν αἱματόφυρτοι.

Ἡ τάλαια γυνὴ ἐσπίασεν, ἐγγίσασα τὴν κόμην ἐκεῖνην.

Τὶ εἶναι τοῦτο, εἰθίσετο ἀλλοφρονόουσα ἐκ τῆς ἐκπληκτικῆς ἀποστομωμένης τῆς τριχῆς της ὀρθουμένης.

Εἶτα δὲ ἀφῆκε, ὡσεὶ ἀντίς φωτὸς ἐρύψεν ὁ-

λίγον φῶς εἰς τὴν ἐκφεύγουσαν διανοίαν της: — Νικόλας! ἀνέκραξε μετὰ κραυγῆς σπαρακτικῆς, Νικόλας! οὐέ μου! ποῦ εἶσαι!..

— Ἰδοὺ αὐτός, κυρία, εἶπε μετὰ θηριώδους ἀπαθείας ὁ Ῥώσος, φέρων τὸ κιβώτιον πρὸς τὸ φῶς. Ἰδοὺ, ἴδετε αὐτόν.

— Ἄχ! ἠδυνήθη νά εἶπῃ μόνον ἡ δύστηνος γυνή.

Καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης της λιπόθυμος, ἀδυναμούσα νάντιστῇ εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο κτύπημα.

Εἶδεν ἐστήριγμένον ἐντὸς τοῦ κιβωτίου τὸ σῶμα τοῦ υἱοῦ της ἀνευ κεφαλῆς.

— Τέλος σὲ ἔχω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, ἐνάρεινε σύγγε, εἶπεν ὁ κόμης μετὰ τόνου πλήρους σαρκασμοῦ. Ἀρετὴ! σὲ νικῶ! σὲ καταπατῶ!..

Ἄλλὰ μὲν ἐπρόφρασε νά εἶπῃ τοὺς λόγους τούτους, καὶ ἐκ τῆς θύρας προέβαλεν ὠχρὰ κεφαλὴ. Ἦτο ἡ Μαρία, ἣτις, κοιμημένη ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ, ἀφυπνίσθη ὑπὸ τῆς διπλῆς κραυγῆς τῆς κυρίας καὶ ἔδραμεν, ὅπως ἴδῃ τί συνέβαινε.

— Ἄπιστος! σὲ συνέλαβον! ἀνέκραζεν, ἅμα ἐμφανισθεῖσα, σὲ συνέλαβον ἐπ' αὐτοφῶρῳ. Μὲ ἠπάτητος λῴπρον, κακούργε, μὲ ἠπάτησας!.. Καὶ σύ, κυρία, σὺ εὐρέθης νά μοῦ τὸν ἀρπάξῃς!.. προσέθηκεν οὐρανόθεν.

Καὶ ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ της ἔλαβεν ἐν τῶν καθισμάτων, ὅπερ ἠτοιμάσθη νά ἐκσφενδονίσῃ μετὰ τῆς κεφαλῆς τῆς κυρίας της.

Ἄλλὰ παραυτὰ ἐμεινεν ἀκίνητος, ἀκολουθήσασα τὴν διεύθυνσιν τῆς χειρὸς τοῦ κόμης.

— Ἰδέ! εἶπεν οὗτος δεικνύων αὐτῇ τὸ κιβώτιον, ἴδέ...

— Τί... Τί εἶναι τοῦτο, ὦ Θεέ, ὁ Νικόλας! ἄ! τέκνον μου, τέκνον μου, ἐγὼ σὲ ἐφόνευσά! ἀνέκραζεν ἡ ἀθλία.

Καὶ κατέπεσεν ἄπνους ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

ΙΑ'

Τὴν ἐπιούσαν τῶν φρικωδῶν αὐτῶν συμβάντων, λίαν πρῶι, οἱ χωρικοὶ, ὠπλισμένοι διὰ βόλων, πελέκων, λίθων, καταδίωκον ἀνθρώπον, ὅστις ὅμως, φαίνεται, εἶχε τὴν ἀρετὴν τοῦ Ἀχιλλέως, διότι ἀπέχετο πολλὰ βήματα ἀπὸ τοῦ διώκτας αὐτοῦ.

Μάτην μεταξὺ ὅλου τοῦ πλήθους ἐκεῖνοῦ δύο ἀνθρώποι ἐκραύαζον ὅλαις δυνάμεσιν ὅτι εἶναι χρεῖα νά παύσῃ ἡ καταδίωξις, ὅτι θὰ μεταμεληθῶσιν, ἐάν ὁ καταδιωκόμενος ὑποστῇ δυστύχημά τι, καὶ ὅτι μόνου οὗτοι οἱ δύο εἶναι ἱκανοὶ νά

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ
ΜΟΝΟΤΥΠΟΣ

συλλάβωσι τὸν φεύγοντα, ἐὰν καταλίπωσιν αὐτοῖς τὴν καταδίωξιν.

Οἱ χωρικοὶ ἔμενον ἀμετάπειστοι, ἀκαμπτοὶ. — Ἦρέπει νὰ συλληφθῇ ζῶν ὁ κακοῦργος! ἔκραζον, πρέπει νὰ φονευθῇ διὰ σκληροῦ θανάτου!...

Καὶ ἐξηκολούθουν τὴν καταδίωξιν μετὰ σπουδῆς. Ἦσαν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν δύο συνεχεῖς ὥρας. Ἐνοεῖται ὅτι εἶχον χώραν καὶ διάφορα ἀστεῖα γεγονότα· διότι, ὡς ἦτο ὅλον τὸ πεδῖον καὶ οἱ λόφοι χιονοσκεπεῖς, οἱ χωρικοὶ τρέχοντες ἐπιπτον, ἐπὶ τῶν πιπτόντων ἐπιπτον ἄλλοι, καὶ γέλωτες καὶ ἀστεῖσμοί, καὶ διὰ σφαιρῶν ἐκ χιόνος παίγνια ἦσαν τὸ ἄρτυμα τῆς καταδίωξεως, ἣτις τούτων αὐτῶν ἐνεκα ἐγένετο οὐχὶ μετὰ πολλοῦ διαφέροντος, διότι οἱ διώκται ἦσαν βέβαιοι ὅτι ὁ καταδιωκόμενος ἦτο ἀδύνατον νὰ διαφύγῃ.

Μετὰ τινα εἰσέτι χρόνον ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἔφθασεν ὑπὸ τοὺς πρόποδας κορυφῆς τινος τοῦ Αἰμου. — Ὅτε ἔγραφον τὴν παρούσαν διήγησιν τῷ 1869, ἦτο ἄγνωστος καὶ ἀφανὴς ἡ κορυφὴ αὕτη, ἀνέφερον τὸ ὄνομά της τότε μετὰ περιφρονήσεως, ἀλλ' ὁ τελευταῖος πόλεμος κατέστησεν αὐτὴν φρικωδῶς γνωστήν, χαράζας τὸ ὄνομά της ἐν ταῖς σελίδις τῆς ἱστορίας δι' αἰματηρῶν χαρακτήρων. Κόρυφῆ, πρὸ τῆς ὁποίας ἐθραύσθη μάτην ἡ θηριώδης ἐπιμονὴ τοῦ Σουλτεῖαν καὶ τὴν ὁποίαν ἐκλείσαν οἱ Ῥῶσοι διὰ τῆς θυμαστικῆς ἀντιστάσεώς των. Θάνομεν ἐν τῷ μέλλοντι τὸ ὄνομα τῆς Σίμπας, καὶ θὰ ἐγείρωνται πρὸ τῶν ὀμμάτων ἡμῶν τὰ αἵματοσταγῆ φάσματα χιλιάδων ἀθλίων, εἴς ἡγάγην ἐπὶ σφαγὴν ἢ ἀπληστία ἀγρίων κατακτητῶν καὶ αἰμοχαρῶν ἐχθρῶν.

Παραδόξως ἡ κορυφὴ αὕτη οὐδὲν ἢ μικρὰ ἔχγη χιόνος ἔφερον, ἐνῶ πάσαι αἱ λοιπαὶ ἦσαν πλήρεις τοιαύτης ἐπομένως ὁ φεύγων τὴν ὄργην τῶν χωρικῶν ἀνὴρ ἤρξατο ἀναριχώμενος μετὰ μεγίστης εὐκολίας, ἐνῶ οἱ χωρικοὶ ἀμελήσαντες πως τὴν καταδίωξιν ἐπεβράδυναν αὐτήν.

Ὁ σκοπὸς αὐτῶν ἦτο νὰ τὸν συλλάβωσι ζῶντα, διότι ἄλλως μυριάκις ἠδύναντο νὰ τὸν φονεύσωσιν. Λίγνης ἢ καταδίωξις ἔπαυσεν ἐξ ὀλοκλήρου καὶ αἱ φωναὶ:

— Σταθῆτε! σταθῆτε! εἶναι ὁ καιρὸς του! ἀντήχησαν πανταχόθεν.

Καὶ παρατὰ ἅπαν ἐκεῖνο τὸ πλῆθος, ὅπερ οὔτε αἱ παρακλήσεις, οὔτε αἱ ἀπειλαὶ τῶν δύο ἐκείνων ἀνθρώπων ἠδυνήθησαν νὰ κρατήσωσιν, ἐμειναν ἀκίνητον, ἀναμένον μετὰ πυρετώδους προσδοκίας καὶ ἀνησυχίας.

Μετ' ὀλίγον ἤρξατο πνέων ἄνεμος, κατ' ἀρχὰς μὲν ἀδύνατος, ἔπειτα μᾶλλον ὀρμητικὸς, ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν πέντε περίπου λεπτῶν, τῶν ἰσχυρῶς, ὥστε πάντα τὰ περίξ δένδρα ἤρξαντο κλονιζόμενα.

Ἄπαντες ἐστράφησαν, ὅπως ἴδωσι τί θὰ ἔπρατ-

τεν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος κατὰ τὴν φοβεράν ἐκείνην καὶ κρίσιμον στιγμήν!...

Ἐν τῇ κορυφῇ ταύτῃ οὐδὲν δένδρον, οὐδεὶς θάμνος ὑπῆρχεν.

Ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος, αἰσθανόμενος ἑαυτὸν κλονούμενον, προσεπάθει νὰ κρατηθῇ ἐκ τῶν παρακειμένων λίθων, ἀλλ' ἀπεσπᾶτο ὑπὸ τῆς καταγίδος.

— Νὰ πάρ' ὁ διάβολος! ἀνέκραξέ τις τῶν χωρικῶν, ἰδέτε τί θαρράλεος ἄνθρωπος εἶναι! Ἐγώ, ἀν ἤμουν εἰς τὴν θέσιν του, ἕως τώρα θὰ εἶχα τελειώσῃ!...

— Ἐχεις δίκαιον, ἔχεις δίκαιον, ὑπέλαθεν ἄλλος. Ἴδὲ τὰς προσπάθειάς, τὰς ὁποίας καταβάλλει.

— Ὁ καυμένος! ἐγὼ ἤρχισα νὰ τὸν λυποῦμαι.

— Τί! νὰ τὸν λυπῆσαι; καὶ θέλει ἄνθρωπος τοιοῦτος λύπην! Ἄ! ὁ κακοῦργος! μᾶς κατέστρεψε τὸ χωριό!... Ὁ δολοφόνος!...

— Ἄ! φίλοι μου! διασκέδασιν ποῦ θὰ ἔχωμεν!

— Παρατηρήσατε, παρατηρήσατε! ἀνέκραζαν πλείστοι.

Ὁ ἄνεμος ἔπνεε μεθ' ὅλης τῆς ὀρμῆς, ὁ δὲ ἄνθρωπος ἐκεῖνος κατέβαλλεν ἀπάσας αὐτοῦ τὰς προσπάθειάς, ὅπως κρατηθῇ.

Ἐπὶ τέλους βεῦμα, ὀρμὴ τῆς καταγίδος, βιαιότερα τῶν ἄλλων, τὸν παρέσυρεν ὀλίγον μετὰ τοῦτο ἕτερον σύμμαγον, οὕτως εἰπεῖν, τοῦ πρώτου ἀνῆρπασεν ὑψώσαν αὐτὸν πόδας τινας ἐκ τοῦ ἐδάφους· κατόπιν τρίτον, ὀρμητικώτερον τῶν δύο πρώτων, ἔπνευσε, καὶ ὁ Ῥῶσος, ὁ κόμης Ἰβανόφσκis, ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ῥωσιῶν, ὁ διώκτης τοῦ ἑλληνισμοῦ κατεκυλίσθη εἰς τὴν ἄβυσσον.

IV

Παράφρονες δύο ἐν τῇ κωμοπόλει Καζανλικίᾳ ἐπισύρουσι τὸν οἶκτον παντὸς περιγητόυ.

Ἦ μία τούτων πλήρης ἔτι ὠραιότατος ἔχει τὴν μανίαν νὰ λαλῇ μόνον ἑλληνιστὶ πρὸς πάντα ἐπισκεπτόμενον αὐτήν, ἰδίως δὲ ἐὰν εἶναι Ἕλλην.

— Φοβοῦ τὴν Ῥωσίαν! κρᾶζει συνεχῶς, προφυλάττου ἀπὸ τοῦ Ῥώσου, φίλε μου!.. Εἶναι ἐχθροί!... Ἄ! κακοὶ ἐχθροὶ εἶναι οἱ Ῥῶσοι!..

Ὅταν δὲ εὐρίσκεται μόνη:

— Ὁ υἱός μου! ποῦ εἶναι ὁ υἱός μου, διὰ νὰ μὲ σώσῃ; ἐπαναλαμβάνει.

Περιμένει πάντοτε τὸν ἐν Βουκουρεστίᾳ διαμένοντα υἱὸν τῆς.

Ἄλλὰ διατί ὁ πάππος δὲν ἀποστέλλει αὐτὸν εἰς τὴν μητέρα ἢ διατί τοῦλάχιστον δὲν λαμβάνει αὐτήν παρ' ἑαυτοῦ;...

Ἐνα σχεδὸν μῆνα, μετὰ τὸν οἰκτρόν τοῦ κόμητος θάνατον, ἄνθρωπός τις εἶχεν ἐμφανισθῇ εἰς τὴν Βουκουρεστίᾳ οἰκίαν τοῦ πατρὸς τῆς κυρίας Πέτκωφ, ζητῶν αὐτόν. Ὁ πατὴρ ἐδέχθη τὸν ἐπισιέπτην, παρακαλέσαντα αὐτὸν νὰ τῷ λαλήσῃ ἰδιαιτέρως.

Μετὰ τὸ πέρασ τῆς ὀμιλίας ὁ πατὴρ τῆς παράφρονος ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, ἐν ᾧ ἡ συνδιάλεξις ἐγένετο, λίαν κατηφῆς.

— Δυστυχὴς τέκνον, εἶπε πλήρης θλίψεως πρὸς τὸν παριστάμενον ἔγγονόν του, δὲν θὰ ἴδῃς τὴν μητέρα σου ἢ μετὰ τὸ πλῆρωμα τοῦ χρόνου...

Τί ἐνόει διὰ τούτου; ἴσως ἄλλοτε τὸ μάθωσιν οἱ ἀναγνώσται.

Ἦ ἄλλη παράφρων εἶναι νεάνις δεκαοκταετίας περίπου. Ἦ ἐτοιμασία ἐνδυμάτων βρέφους εἶναι ἡ παραφροσύνη τῆς.

— Ὅθ' ἔχω καὶ ἐγὼ υἱόν, ἐπαλαμβάνει πάντοτε, θὰ τὸν ἀγαπῶ, θὰ τὸν περιτυλίσω εἰς τὰ σπάργανα. Χά! χά! χά! κραυγάζει καγγάζουσα, θὰ ἔχω καὶ ἐγὼ υἱόν! ἀλλ' ὁ πατὴρ του...

Τοῦτο μόνον θλίβει τὴν νεάνιδα.

Ἦ μία τῶν δυστυχῶν τούτων εἶναι ἡ κυρία Πέτκωφ, ἡ δὲ ἄλλη ἢ ἀτυχῆς θαλαμηπόλος, ἡ Μαρία...

Τὴν νύκτα ἐκείνην, καθ' ἣν ἡ θεὰ τοῦ φονευθέντος Νικολάου εἶχεν ἐμποίησιν αὐτὴν τόσῳ φοβερῶς ἀλγεινὴν ἐντύπωσιν, σὺν τῇ ἀπωλείᾳ τῶν φρονῶν εἶχε πάθῃ ὑπὸ ἐκτρώσεως.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἦ Ἐφημερὶς τῆς Πετροπούλεως τῆς 25 τοῦ Ἰουνίου 1864 ἔγραφε τὰ ἑξῆς.

Ἐνθυμοῦνται βεβαίως οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν, ὅτι κατὰ τὸν παρελθόντα χειμῶνα ἀνηγγεῖλαμεν αὐτοῖς τὸν θλιβερόν θάνατον τοῦ κόμητος Ἰβανόφσκη, ἀπελθόντος ἐντεῦθεν μετ' ἁδελφίαν, περιγησεως χάριν, καὶ φονευθέντος ἐπὶ τινος τῶν κορυφῶν τοῦ Αἰμου ἐν τῇ θήρᾳ. Ἐνεκα τῶν πολλῶν χιόνων οἱ χωρικοὶ οὐδεμίαν ἠδυνήθησαν τότε νὰ παράσχωσιν αὐτῷ βοήθειαν, καιτοὶ εἶδον αὐτὸν κυλισθέντα εἰς τὰς χαράδρας τοῦ ὄρους ἐκεῖνου. Ἐν μιᾷ ὄμω, τούτων, κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα, χωρικοὶ ξυλευόμενοι εὗρον τὰ ὀσά ἀνθρώπου, ἄτινα ἐκ τῶν ἐνδυμάτων καὶ τῆς θέσεως, ἐν ᾗ ἔκειντο, ἐγνώρισαν ὅτι ἦσαν τοῦ κόμητος.

Ἐυτύχημα τῶντι διὰ τὴν ἀτυχὴ οἰκογένειαν τοῦ εὐφυοῦς καὶ εὐγενοῦς κόμητος, ὅτι ταῦτα τοῦλάχιστον, διετηρήθησαν ἀβλαβῆ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὄρους καὶ χωρὶς νὰ παρασυρθῶσιν ὑπὸ τῶν λύκων καὶ τῶν ἄλλων ἀγρίων θηρίων αὐτοῦ.

Ἐὰν ἐπὶ ταῦτα μετενεχθέντα ἐκείθεν ἐντὸς λίαν ὀλίγου, τῇ πρῶτῃ συνδρομῇ τοῦ ἐν Ἀδριανουπόλει προέξουσ τοῦ αὐτοκράτορος, ἐτέθησαν ἐν

τῷ κοιμητηρίῳ τῆς Πετροπούλεως, ἐν ᾧ ὑπάρχει τάφος τῆς οἰκογενείας Ἰβανόφσκη.

Ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ Σ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ψαλέντι μνημωσύνῃ παρῆσαν πολλοὶ τῆς Αὐλῆς καὶ πλείστοι, τιμῶντες τὴν ἀρετὰς, τὴν εὐφυίαν, τὴν ἱκανότητα τοῦ πλήρους μέλλοντος διπλωμάτου.

Ἰδοὺ οἱ σινήθεις ἐπικηδεῖσι τῆς ἐποχῆς μας!

— Ὁ Μαστρο-Σίμος:

Κάτωθεν τῶν παρὰ τὴν Καλλιόπολιν προπόδων τῆς προεκτάσεως τῆς Ῥωδοῦσης, γνωστῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα Κουρού-Δάγ, ὡρας τινας ἐκείθεν τῆς Καλλιπόλεως, ἐν τῇ πρὸς Ἀδριανουπόλιν ἀγούσῃ, κείται χωρίον Τατάρ-Κιζί, καλούμενον. Οἱ κάτοικοι αὐτοῦ εἶναι πάντες Τάταροι Τοῦρκοι ἐκ τῶν διωχθέντων ἐκ Ῥωσίας, ἄνθρωποι ἐργασιώτατοι καὶ γεωργοὶ φιλοπονώτατοι.

Ἐκείθεν, ἀναγνώστὰ μου, διεργόμενος τῷ 1865 συνήντησα τὸν Μαστρο-Σίμον, ἐν τῷ χωρίῳ ἐκεῖνον, ἐκτελοῦντα τριπλοῦν χρόνος, ἀροτοποιῶ, ξενονόχου, παντοπώλου, καὶ διηγούμενον εἰς πάντας τοὺς ἐπισκεπτομένους αὐτὸν πὰ προμῆρᾳ συμβάντα του — διὰ νὰ τοὺς διασκεδάσῃ βεβαίως.

Εὐτυχῆς καὶ ἐγὼ, ἀγαπητῆ μου ἀναγνώστρια, ἐὰν ἐπέτυχον τούτου...

ΔΑΜΠΡΟΣ ΕΝΙ ΑΔΗΣ

ΜΥΡΤΙΛΟΣ Η' Η ΓΥΓΗ ΑΓΑΠΗ (ειδύλλιον)

Πουχὴ ἦταν ἡ νύκτα, ὅταν ὁ Μυρτίλος ἔφτασε εἰς τὴν σιμωντινὴ λίμνην, καὶ τὸ φεγγάρι ἔχυνε τὸ χαριτωμένο φῶς του εἰς τὰ νερά της. Ἦ ἄκρη σιωπῆ καὶ ἐβασίλευε εἰς τοὺς κάμπους, φωτισμένους ἀπὸ αὐτὴν τὴν γλυκεῖα λάμψι, καὶ τὸ τρυφερό παράπονον τοῦ ἀηδονοῦ, ὁποῦ τοὺς πόνους του ἐτραγουδοῦσε, τὸν εἶχανε βυθίσει εἰς εὐχάριστον ἔκστασι. Κυρίζοντας ὕστερα εἰς τὴν πρᾶσιν σκεπὴ ὅπου ἔμπρὸς εἰς τὸ μοναχὸ κελυθὶ τοῦ ἔκανε τὸ κλῆμα, εὗρηκε τὸν ἠλικιωμένον πατέρα του, ποδίζετο πλωμένος εἰς τὸ χροσταράκι καὶ στηρίζοντας εἰς τὸ χέρι του τὸ κάτασπρο κεφάλι, ἤσυχον εἰς τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἐκοιμώτου. Σταματαίνει ἔμπρὸς του ὁ Μυρτίλος, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα εἰς τὸ στήθος, θωρῶντας τὸν ἀκίνητος, χωρὶς νὰ δύνηται νὰ βγάλῃ τὰ μάτια ἀπὸ τὸ πᾶν του. τὰ σηκῶνει ὕστερα, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ φύλλα τῆς κληματαριάς εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ξαναρρίχνοντάς τα πάλε εἰς τὸν πατέρα του γιομάτα δάκρυα ἀπὸ χαρὰ, γλυκὰ ἀναστενάζοντας λέει:

Ὁ εὐ, ποῦ πρώτον, ὕστερα ἀπὸ τὸ Θεὸ λατρεύω, πατέρα ἀγαπημένε, πόσο γλυκὰ ἀναπαύεσαι! Ὡ πόσο ἥσυχος εἶναι τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου ὁ ὕπνος! Μὲ πόδια τρεμάμενα θὰ ἐβγῆκες ἀπὸ τὴν κατοικία, γὰρ νὰ κάμῃς τὴν θέσιν σου εἰς τὸ Θεὸ καὶ νὰ χαρῆς εἰς ταῖς ὀμορφιαῖς τῆς μαγεμένης νύκτας, καὶ ἐκεῖ ὅπου ἐδέσονται γλυκὸς ὕπνος ὅσ' ἐπῆρε. Γιὰ μένα, ὦ καλὲ μου πατέρα,

θά ἐπαρακαλοῦσες ὡς πόσο, πόσο εὐτυχισμένοι εἶμαι ἐγώ! Ἀκούει ὁ Θεὸς τῆ δέησί μου· γιατί, πῶς θά ἦταν προφυλαγμένη ἀπὸ κάθε κίνδυνου ἢ κατοικία μας, τρογυρισμένη ἀπὸ πυκνὰ δένδρα κλωνίγυρτα ἀπὸ τὸν καρπὸ, καὶ πῶς θά ἐκατέβαινε ἡ χάρις τοῦ εἰς τὸ κοπάδι μας καὶ ἔς τὰ σπαρτὰ τῶν λιβαδιῶν μας; Ὅταν, εὐχαριστημένος ἀπὸ τοὺς κόπους μου γιὰ νὰ δώσω μικρὴ ἀνάπαυσι εἰς τὰ γεράματά σου, δακρύζεις ἀπὸ χαρὰ καὶ σηκώνοντας τὰ μάτια σου ἔς τὸν οὐρανὸν, χαρούμενος μοῦ δίνης, πατέρα, τὴν εὐχὴ σου, χτυπάει τότες ἀπ' ἀναγάλλιασι ἡ καρδιά μου, ὦ πατέρα, καὶ ποτάμι ἀπὸ δάκρυα χύνουν τὰ μάτια μου. Τὴν ἀγκυλιά μου σήμερα ἀφήνοντας καὶ βγαίνοντας ἀπ' τὸ καλύβι γιὰ νὰ πυρωθῆς ἔς τὰς ἀχτίναις τοῦ λαμπροῦ ἡλίου, σὲ εἶδα μὲ προσοχὴ νὰ κυττάζης τὸ κοπάδι μας, πρὸ χοροπηδιῶντας ἐξοσκουσε ἔς τὰ χορταράκια, τὰ δένδρα ἀπὸ καρποῦ, φορτωμένα καὶ τὰ γεννήματα πρὸ τρογύρου εἰς τὰ λιβάδια ἐκυμα-οῦσαν. Τὰ μαλλιά μου, ἔλεγες, εἰς τὴν χαρὰ ἀσπρίσανε. Ὡς εἶς, κάμποι ἀγαπημένοι, ὁ Θεὸς νὰ σὰς εὐλογήσῃ! «Τὰ μάτια μου θαμπωμένα δὲ θά ἔμπορέσουν γιὰ πολὺν καιρὸ νὰ χαίρωνται εἰς τὴν θωριά σας καὶ γλήγορα μέλλει νὰ σὰς ἀφήσω γι' ἄλλους κάμπους πλέον εὐτυχισμένους.» Ὡς πατέρα, ἀκριβέ μου φίλε γρήγορα μέλλεται νὰ σὲ στερευτῶ; Τρομερὸς στοχασμὸς! Ὡς ὑψώσω τότες τὸ μνημα σου, ὦ οἱ μένα! καὶ σὰς φοραῖς λάμψη γιὰ μὲ ἢ εὐτυχισμένη μέρα πρὸς θά ἔμπορέσω νὰ δώσω βοήθεια εἰς κάνα δυστυχισμένον, ἄνηθα καὶ γάλα θά σκορπίζω ἔς τὸν τάφο σου.

Ἐσώπασε ὁ Μυρτίλος καὶ μὲ μάτια δακρυσμένα ἐξανακύτταζε τὸν καλὸ γέροντα. Πόσα ἤσυχρα ἀναπάυεται καὶ πόσο γλυκὰ χαμογελαίει ἔς τὸν ὕπνον! Ἄ βέβαια τὰ καλά ἔργα του φανερόνται εἰς τὰ ὄνειρά του καὶ λάμπει εἰς τὸ προσώπ του ἡ χαρὰ τῆς ἀγαθῆς του ψυχῆς. Μὲ τὴν γλυκειὰ του λάμψη τὸ φεγγάρι φωτίζει τὸ παραφλὸ κεφάλι καὶ τ' ἄργυρά του γένεια! Ἄ! μὴ σὲ βλάβῃ, πατέρα, ἡ ψυχρὴ αὔρα καὶ ἡ ὄρσια τῆς νύχτας! Αὐτὰ λέγοντας τόνε φιλεῖ ἔς τὸ μέτωπο γιὰ νὰ τὸν ξυπνήσῃ μὲ γλυκοσύνη, καὶ μαζί του τὸν ἐμβάζει εἰς τὸ καλύβι γιὰ νὰ χαρῆ, ἀπάνου εἰσὲ μαλακαῖς προβαῖαις ὕπνον πλέον ἀναπαυτικόν.

ABEΛ*

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ ΚΑΤΩΝΟΣ

ΠΕΡΙ ΕΘΩΝ

Ἐκ τοῦ λατινικοῦ

Γ'

Ἀπόκα γνώσεις καὶ μὴ παῦε μαθάνων· διότι ἀνευ παιδείας ὁ βίος ἐστὶν εἰκὼν θανάτου.

Ζῆτε προσηκόντως καὶ μὴ φρόντιζε τῶν λόγων τῶν κακοδούλων· μήπως τῆς αὐτεξουσίας ἡμῶν ἐστὶν τὸ τῶν ἄλλων βούλημα τοῦ λαλεῖν;

* Εἰς τὸ ἐν τῷ ἀριθ. 1 τοῦ ἡμ. περιόδ. δημοσιευθὲν εἰδύλλιον κατὰ λάθος ἐγράφη εἰς τὸν τελευταῖον στίχον ἀντὶ φ λ ἰ φ λ ἰ σ μ α τῶν δένδρων φ λ ο ἰ σ β ἰ σ μ α.

Διαφύγε τὴν ὀκνηρίαν τὴν φέρουσαν ἐν τῷ βίῳ βραθυμίαν, ἐπειδὴ, σχολάζοντας τοῦ πνεύματος, ἀναλίσκεται τὸ σῶμα ἐκ τῆς ἀργίας.

Τὰς τῶν ἀλλοτρίων πράξεις καὶ λέξεις μὴ καταγέλα, ὅπως μὴ τοῖς ἄλλοις ἦς παραδειγμα, καὶ τότε γέλωσ τῶν ἄλλων καὶ σὺ γίγνησαι.

Γῆρα ὑπερμέτρῳ συνεχόμενος καὶ πλοῦσιος ἐν τοῖς μάλστα ὦν, διάγε μεγαλοπρεπῶς τὸν βίον καὶ πρὸς τοὺς φίλους ἔσο μεγαλόδωρος.

Δέσποτα, μὴ ὀλιγῶρει τῶν τοῦ δούλου χρησίμων συμβουλῶν· ἐπειδὴ προσῆκον ἢ νὰ σεβασθῇ ἢ ἐκάστου γνώμη.

Ὅτι πρέπει νὰ κηλουθήσης ἢ νὰ διαφύγης, δίωκε τὰ ἔχνη τῶν πολλῶν· ὁ βίος τῶν ἄλλων ἐστὶν ἡμῖν διδάσκαλος.

Γινώσκων κακὸν τι μὴ στέρξης αὐτὸ σιγῇ, ὅπως μὴ φανῆς, ὅτι τοῖς πονηροῖς συμμερίζεις σιγῶν.

Ἐν συμπρωσίῳ εὐρισκόμενος ὁμιλεῖ μετρίως, ὅπως μὴ ἐκλάδωσι σε ὡς φαυλόδιον, ἐπιθυμῶν νὰπολαύσης ὀνόματος χρηστοῦθους.

Οὕτω μεταχειρίζου τὰ κέρδη, ὥστε μὴ φανῆς ἀφειδῆς. Ὁ καταδαπανῶν τὰ ἴδια ζητεῖ τὰλλότρια εἰς πᾶσαν ἀπορίαν ἐρχόμενος.

Τῇ αὐτῇ εὐσεβείᾳ ἀγάπα τοὺς φιλοστόργους γονεῖς καὶ μὴ προὔξενήσης λύπην εἰς τὴν μητέρα, βουλόμενος προσελκύσαι τὴν τῶν γονέων εὐνοίαν.

Ἀπρονόητος ὦν καὶ ὀδηγὸν τὸ λογικὸν μὴ ἔχων τὴν τύχην μὴ εἶπης τυφλῆν, ἢ τις κατ' οἶδεν πταίει.

Χρημάτων εὐποροῦν εἰς μνήμην ἄγε νὰ ἐπιμελῆσαι τοῦ σώματος· ὁ ἀσθενὴς πολυάεργος κύριός ἐστι τῶν χρημάτων οὐχὶ ὅμως καὶ αὐτοῦ.

Δαπάνη τὰ πλοῦτη, καὶ διάφυγε τὸν ἴμα τοῦ φιλργύρου. Τί ὠφελεῖ σε ὁ πλοῦτος ὅταν πτωχῶν βίον ἀεῖποτε ζῆς;

Ἐπιθυμεῖς νὰπολαύης βίων τῆς φήμης τιμίῳ; διαφύγε τὰς ἡδονὰς, αἱ βλάπτουσι τὴν ψυχὴν.

Μάθε παρὰ τῶν παιδείας ἀληθῆς τετυχηκότων καὶ δίδαζε τοὺς μὴ εἰδύτας, διότι πρέπει νὰ ἐπεκτείνωνται τὰγαθά.

Ἐπὶ τὰς εὐθυμίας φοβῶ τὴν δυστυχίαν. Διὰ μνήμης φέρε νὰ ἐπιζῆς μᾶλλον ἐκ τῶν δυστυχιῶν.

Μὴ αἰσχύνου νὰ μαθῆς ὅτι ἀγνοεῖς· τὸ γινώσκων τι ἐπαινετέον, αἰσχύνῃ δὲ μόνον τὸ ἀγνοεῖν.

Μέμνησο νὰ διαφεύγης τοὺς τε πρᾶσι καὶ σιγαλοὺς, ἐπειδὴ ἐν γαληνιῶντι ποταμῷ ἴσως κρύπτεται φοδερόν κῆμα.

Ἐπιτιμητῆς τῷ ἀπὸ πολλοῦ φίλῳ μὴ ἔσο. ἂν οὗτος μετέβαλε τρόπον, μέμνησο τὰς πρώτας ὑπηρεσίας.

Ἀποῦ τὸν ἀπροσδόχτον θάνατον τῶν πονηρῶν ἀποβήσκουσιν οὕτω καὶ οἱ ἀγαθοὶ ὦν ὁ βίος ἦν ἀνευ ἀνοσίων ἔργων.

Καὶ πολυμαθῆς ὦν μάθε ὅπως ἐστὶ πολλὰ, ἵνα διδάχθῆς ὅτι ἀγνοεῖς.

ΚΩΒΑΤΕΙΟΥ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΕΟΥΡΙΟΥ
Σ. ΔΕ-ΒΙΑΖΗΣ